

šórey, šórcuchi a t. d. same. Suknje, krótke a šěroke, su zwjetša zeleno-čerwjeno-smuhate, w posće a žalobje pak zeleno-čorno-smuhate. Wokoło hornjeho žiwota maju štałt, wosrjedža z tři-róžkatym lacom, kiž je z čerwjnym, bělocankatym rubišćom přikryty; štałt sam pak zeleno-čerwjene abo zeleno-čorne šnórowanja hromadu dđerža, štož ma jara šikowany napohlad. Na hłowje nimaju wulke pisane rubišćo rjenje zwjazane, tak mjenuwany hupac, kaž rjane Błotničanki, ale króskate kapy, kotrež cankate měcy abo karnety mjenuja: su to kapički z pisaneho sukna po bokach a zady z čéńkim běłopłatowym zapołożkom abo dnom, přědku ze šěrokimi bělymi cankami do koła wokoło a ze zady z pisanymi bantami. Haj, widžach tež tam staru žónku w dočista tajkej wulkej słomjanej kapje, kajkež maju všědnje žónske wokoło Běleje Wody w Hornjej Łužicy a wokoło Rybnicy w Mecklenburgskej. Hač před 10 lětami tež džěci w karnetach khodžachu, nětko pak přičahnu zwjetša w rubišku abo naheje hłowu do šule.

Rogowska narěč je tróšku rozdžělna wot Błotowskeje a Khočebuzskeje, přede všěm je nadpadny pódlanski akcent na předposlědnjej zložcy, kotryž je pola štyri- a wjacyzložkowych słowow tak sylny, zo akcent na přenjeje zložcy nimale cyle poduša; Rogowska narěč stoji potajkim w nastupanju akcentowanja nanajbliže pólsćinje. Jako pruhu tuteje narěče sym w Časopisu M. S. 1880, str. 170 ludowu pěśničku podał, kotruž sebi tam napisnuch.

Bajkow a přiwerkow namakaš w Rogowje wjele, přede všěm powědaju rad wo ludkach. „Su to byli malúške clojáški abo paljâcki, kótârež su spózy zemje bydlili.“ Wšě urny, kiž so we wokolnosći husto wuryja, maju ludžo za nopaški a hornyčki tutech ludkow; haj, stara žónka w blizkim Barbuku wužiwa tajku mału urnu za swój słony nopašk a praji, zo je sebi jón wot ludkow požčila.

G. Přeněmčene a so přeněmcujuce wosady na narańšich mjezach mjez Gubinom a Mužakowom.

(Hižo wozjewjene we Łužicy 1882 č. 6 a 7.)

We postawje delnjołužiskich wsow nad nawječornym brjohom rěki Nysy wot Gubina přez Baršć do Mužakowa je so wot